

BEN AARONOVITCH

LETO NA VIDIEKU

**Dve nezvestné deti.
Jeden stratený čarodejný poliš.**

LETO NA VIDIEKU

BEN AARONOVITCH

LETO NA VIDIEKU

Z angličtiny preložila
OLGA KRALOVIČOVÁ

slovart

Copyright © 2014 by Ben Aaronovitch
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025
Translation © Oľga Kralovičová 2025
Design © www.patrickknowlesdesign.com

ISBN 978-80-556-7070-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem sirovi Terrymu Prachettovi,
nositeľovi Radu britského impéria, ktorý stojí ako
maják na skalnatých brehoch našej fantázie –
čím nás bezpečne vedie do prístavu.*

Prvá časť

Hranica

*Za starých čias kráľa Artuša,
o ktorom Briti vravia s veľkou úctou,
táto krajina bola plná nadprirodzených tvorov.
Kráľovná elfov so svojou veselou spoločnosťou
často tancovala na mnohých zelených lúkach.*

Príbeh manželky z Bathu, Geoffrey Chaucer

1

Dôkladná previerka

Práve som prechádzal okolo centrály firmy Hoover, keď som začul, ako za mnou zúrivo zvreskol pán Punch. No možno to niekomu zaškripali brzdy alebo zahúkala vzdialená siréna, či airbus práve pristávajúci na Heathrowe.

Odkedy som zletel z vrcholu istého vežiaka vo štvrti Elephant and Castle, občas som ho počul. Nebol to však skutočný zvuk – bol to dojem, vyjadrenie samotného mesta –, dalo by sa to nazvať *super-vestigium*, keby sa Nightingale tak vehementne nestaval voči mojim snahám vytvárať si vlastnú terminológiu.

Niekedy sa vyhráža, niekedy ho počujem ako slabé zúfale kvílenie na pozadí vetra zavýjajúceho okolo súpravy metra. Niekedy žobroní za oknom mojej izby v hukote nočnej premávky. Ten náš pán Punch je nevypočítateľný. Náladový a nebezpečný ako dav fanúšikov hostujúceho mužstva v sobotu večer.

Tentoraz to bola zúrivosť, mrzutosť a nenávisť. Nechápal som prečo – on predsa z Londýna neodchádzal.

BBC ako inštitúcia má len o čosi viac ako deväťdesiat rokov. To znamená, že Nightingale sa v spoločnosti rozhlasu cíti tak dobre, že dokonca má v kúpeľni rádio. Pri holení počúva Radio 4.

Zrejme predpokladá, že moderátori sedia za mikrofónmi v elegantných oblekoch, keď trhajú na kusy politika, ktorý je v to ráno obeťou relácie *Dnes*. Preto sa o tých nezvestných deťoch dozvedel skôr ako ja – a to ho prekvapilo.

„Predpokladal som, že ráno počúvate rozhlas,“ povedal mi pri raňajkách, keď som sa priznal, že je to pre mňa novinka.

„Cvičil som,“ poznamenal som. Za tých niekoľko týždňov po demolácii vežiaka Skygarden – počas ktorej som stál na jeho streche – som bol kľúčovým svedkom v troch rôznych vyšetrovaniach a navyše sa o mňa zaujímalo aj oddelenie inšpekcie profesijných noriem. Veľkú časť každého pracovného dňa som trávil vo výsluchových miestnostiach rôznych londýnskych policajných staníc vrátane presláveného dvadsiateho tretieho poschodia Empress State Building, kde má oddelenie inšpekcie profesijných noriem na tie najzávažnejšie vyšetrovania vyhradené škrípce a drviče palcov.

To znamenalo, že som si zvykol vstávať zavčas, aby som stihol trénovať a stráviť chvíľu v telocvični, a potom šiel odpovedať piatimi rôznymi spôsobmi na jednu a tú istú prekliatu otázku. Čo bolo vlastne dobre, pretože odkedy ma Lesley spacificikovala paralyzérom, som nespál práve najlepšie. Začiatkom augusta výsluchy ustali, ale zvyk – a nespavosť – ma neopustili.

„Požiadali nás o pomoc?“ spýtal som sa.

„Pokiaľ ide o formálne vyšetrovanie, tak nie,“ odpovedal Nightingale. „Ale ak ide o deti, máme isté povinnosti.“

Nezvestné boli dve dievčatá, obe mali jedenásť rokov a pochádzali z rôznych domácností nachádzajúcich sa v dedine v severnom Herefordshire. Prvý telefonát na tiesňovú linku prišiel krátko po deviatej ráno predošlý deň a pozornosť médií sa na nich upriamila večer, keď sa pri miestnom vojno-

vom pamätníku asi tisíc metrov od ich domovov našli mobily oboch dievčat. Cez noc správa prešla z miestnej na celonárodnú úroveň a podľa relácie *Dnes* sa mali ráno začať rozsiahle pátracie akcie.

Vedel som, že Pavilón má celoštátnu zodpovednosť istým *de facto* tajným spôsobom, o ktorom všetci neradi rozprávali. Nechápal som však, ako sa to týka nezvestných detí.

„V minulosti,“ vysvetľoval Nightingale, „sa deti, bohužiaľ, občas využívali pri praktikovaní...“ snažil sa nájsť najvhodnejší výraz, „neetických foriem mágie. Odjakživa sa držíme zásady dozerať na prípady nezvestných detí a tam, kde je to potrebné, situáciu preverovať, aby sme mali istotu, že to nemajú na svedomí istí jednotlivci z okolia.“

„Istí jednotlivci?“

„Pochybní čarodejníci a im podobní.“

V žargóne Pavilónu bol pochybným čarodejníkom každý praktik, ktorý svoje magické schopnosti buď nadobudol *ad hoc* niekde mimo Pavilónu, alebo sa stiahol do ústrania na vidiek a „rustikalizoval“ sa, ako to nazval Nightingale. Oba sme pozreli na Varvaru Sidorovnu Tamoninovu, bývalú príslušníčku 365. zvláštneho pluku Červenej armády sediacu na opačnej strane jedálne, ktorá popíjala čiernu kávu a čítala *Cosmopolitan*. Varvara Sidorovna, ktorú si vycvičila Červená armáda, jednoznačne spadala do kategórie „a im podobní“. Ale pretože u nás bývala už dva mesiace a čakala, kým sa začne súdne konanie, aspoň v tomto prípade v tom zrejme nemala prsty.

Prekvapilo ma, že Varvara prišla na raňajky skôr ako ja. Na ženu, ktorú som predchádzajúci večer videl vyprázdniť skoro dve celé fľašky vodky Stolichnaya, vyzerala sviežo. S Nightingalom sme sa ju pokúsili opiť, aby sme z nej vypáchili viac

informácii o mužovi bez tváre, ale nedostali sme z nej nič okrem niekoľkých naozaj nechutných vtipov – z ktorých mnohé sa nedali ani poriadne preložiť. Mňa však vodka šikovne odrovнала a v noci som sa v podstate vyspal.

„Takže niečo ako RPNS,“ skonštatoval som.

„To je ten Register páchatel'ov násilných a sexuálnych trestných činov?“ spýtal sa Nightingale, ktorý sa múdro nenamáhal naučiť žiadny akronym, ak sa nezachoval minimálne desať rokov. Ubezpečil som ho, že je to naozaj ten, a kým si nalieval druhú šálku čaju, ešte nad tou otázkou rozmýšľal.

„Náš zoznam je lepšie považovať za register zraniteľných ľudí. Našou úlohou je v tomto prípade zabezpečiť, aby sa nezaplietli do niečoho, čo by neskôr oľutovali.“

„Myslíte, že je to v tomto prípade pravdepodobné?“

„Nie veľmi. Ale v týchto záležitostiach je vždy lepšie neriskovať. A navyše,“ usmial sa, „prospeje vám, keď na pár dní opustíte mesto.“

„Pretože nič mi predsa nezlepší náladu viac ako poctivý únos detí.“

„Presne tak,“ prikývol Nightingale.

A tak som po raňajkách strávil hodinku v našom technickom brlohu, kde som si z internetu sťahoval podklady a ubezpečil sa, že môj notebook je poriadne nabitý. Obnovil som si kvalifikáciu pre prvú úroveň ochrany verejného poriadku, na zadné sedadlo fordky Asbo 2 uložil tašku s vybavením na potláčanie verejných nepokojov a prihodil k nej príručnú tašku s vecami na prespanie. Usúdil som, že kombinézu z nehorľavého materiálu nepotrebujem, ale robustná taktická obuv sa mi zíde viac než vychádzkové topánky. Na vidieku som už bol a poučil sa z vlastných chýb.

Ešte som sa vrátil do Pavilónu a v hlavnej knižnici sa stretol s Nightingalom, ktorý mi podal fascikel z konopného papiera previazaný vyblednutými červenými stužkami. Obsahoval asi tridsať stránok priklepového papiera s hustým textom a niečo, čo bola zrejme fotokópia akéhosi preukazu totožnosti.

„Hugh Oswald,“ povedal Nightingale. „Bojoval pri Antverpách a Ettersbergu.“

„Prežil Ettersberg?“

Nightingale odvrátil zrak.

„Dostal sa naspäť do Anglicka. No trpel tým, čomu sa dnes vraj hovorí posttraumatická stresová porucha. Stále je na invalidnom dôchodku – začal chovať včely.“

„Aký je silný?“

„Neradil by som vám vyskúšať to, ale myslím, že vyšiel z cviku.“

„A keď ho budem podozrievať?“

„Nechajte si to pre seba, nenápadne sa siahnite a pri najbližšej príležitosti mi zavolajte.“

Kým som stihol vyklíznuť zadnými dverami, Molly vyplávala zo svojho kuchynského kráľovstva a odrezala mi cestu. Chabo sa na mňa usmiala a spýtavo naklonila hlavu nabok.

„Myslel som, že sa zastavím cestou hore,“ povedal som. Bledá pokožka medzi jej tenkým čiernym obočím sa zvrátila. „Nechcel som vám robiť starosti.“

Rukou s dlhými prstami zdvihla oranžovú nákupnú tašku zo Sainsbury's. Vzal som si ju. Bola prekvapujúco ťažká.

„Čo je tam?“ zaujímal som sa, ale Molly sa iba usmiala, ukázala nezvyčajné množstvo zubov, otočila sa a odišla preč.

Opatrne som tašku poťažkal – v poslednom čase sme už nejedávali vnútornosti tak často, ale pokiaľ išlo o kulinárske

kombinácie, Molly stále bola dosť výstredná. Dal som si záležať a položil ju do tieňa na podlahe pri zadnom sedadle. Nevedel som, čo je v tých chlebičkoch, ale nechcel som, aby boli na slnku a začali sa kaziť alebo smrdieť, prípadne spontánne zmutovali do nejakej novej formy života.

Keď som sa vydal na cestu, bol nádherný londýnsky deň – modrá obloha, turisti blokovali chodníky na Euston Road a ľudia na ceste do práce lapali po dychu z otvorených okienok a túžobne hľadeli na mladých ľudí, ktorí sa okolo prechádzali v šortkách a letných šatách. Ešte som sa zastavil na benzínovej pumpe kúsok od Warwick Avenue a v okolí Paddingtonu som sa zamotal v dočasnej spleti jednosmeriek, až som konečne vyšiel na A40, rozlúčil sa s nádhernou budovou Hooveru v štýle art deco a zamieril do miest, čo Londýňania označujú ako „všade inde“.

Len čo som za sebou nechal pána Puncha a diaľničný okruh M25, naladil som si stanicu Five Live, ktorá sa zo všetkých síl snažila z približne pol hodinových blokov vytvoriť dvadsaťštyrihodinový spravodajský cyklus. Deti boli stále nezvestné, rodičia sa obrátili na verejnosť s „emotívnou“ prosbou a polícia s dobrovoľníkmi prehľadávali oblasť.

Bol ešte len druhý deň od zverejnenia informácií o nezvestných deťoch a moderátori sa už začali uchýľovať k zúfalému tónu ľudí, ktorí nevedia, na čo by sa ešte spýtali reportérov na mieste činu. Síce nedospeli do štádia *Čo si myslíte, na čo teraz asi myslia?*, ale to bola iba otázka času.

Porovnávali to s prípadom zo Sohamu, hoci nikto nebol netaktný a nepoukázal na skutočnosť, že v tom prípade boli obe dievčatá mŕtve ešte predtým, než rodičia zavolali na núdzovú linku. Čas sa vraj kráti a polícia a dobrovoľníci naozaj dôklad-

ne pátrajú. Špekulovalo sa, či príbuzní večer vystúpia v médiách, alebo počkajú do ďalšieho dňa. Pretože išlo o jedinú oblasť, o ktorej moderátori niečo vedeli, diskusii o mediálnej stratégii venovali desať minút, ktoré prerušila správa, že reportérovi na mieste sa podarilo urobiť rozhovor s niekým z miestnych. Bola to žena so staromódnym prízvukom rozhlasovej hlásateľky a povedala, že všetci sú prirodzene veľmi šokovaní a naozaj nečakali, že sa na mieste, ako je Rushpool, môže stať niečo také strašné.

O celej hodine sa spravodajský cyklus reštartoval a ja som sa dozvedel, že malá dedinka Rushpool v ospanlivom bukolickom Herefordshire je dejiskom rozsiahlej policajnej pátracej akcie po dvoch jedenásťročných dievčatách, najlepších kamarátkach Nicole Laceyovej a Hannah Marstowovej, ktoré sú nezvestné už viac ako štyridsaťosem hodín. Susedia sú údajne vystrašení a čas sa kráti.

Vypol som rádio.

Nightingale mi radil, aby som z diaľnice zišiel pri odpočívadle Oxford Services a pokračoval cez Chipping Norton a Worcester, ale navigácia mi ukazovala najrýchlejšiu trasu a to znamenalo ísť cez Bromsgrove pri spojnici diaľnic M42 a M5 a zliezť až pri Droitwichi. Takže zrazu som prechádzal po úzkych hlavných cestách, čo sa kľukatili údoliami, a cez klenuuté mosty zo šedého kameňa, no tie západne od rieky Temže zmizli. Nasledovali už iba kľukatejšie cesty druhej triedy, ktoré sa vinuli fotogenickou vidieckou krajinou. Takmer som čakal, že za najbližšou zákrutou stretnem Bilba Bublíka – za predpokladu, že by jazdil na Nissane Micra.

Mnohé z ciest lemovali živé ploty vyššie ako ja a dosť husté na to, aby sa mi občas obtreli o bok auta. Pokojne by ste mohli

prejsť iba pol metra od nezvestného dieťaťa a vôbec by ste netušili, že tam niekde je – najmä ak by ležalo potichu a bez pohnutia.

Navigácia ma nežne ako jahniatko naviedla serpentínou na zalesnenú časť, kde nasledovalo prudké stúpanie po ceste s názvom Kill Horse Lane. Na vrchole kopca mi kázala zísť z asfaltovej cesty na nespevnenú. Tá ma viedla ešte kamsi vyššie, zatiaľ čo mi odhrýzala z podvozku. Prešiel som ďalšou zákrutou a uvidel, že cesta prechádza okolo akejsi chalupy, za ktorou stála veža – mala tri poschodia a oválnu kupolovitú strechu, vďaka ktorej vyzerala čudne barokovo. Navigácia ma informovala, že som prišiel do cieľa, tak som zastavil a vystúpil, aby som sa rozhliadol.

Ovalil ma teplý vzduch, v ktorom bolo cítiť kriedu. Dopoludňajšie slnko hrialo tak silno, že nad prašnou bielou cestou sa vlnilo teplo. Počul som, ako v korunách neďalekých stromov škriekajú vtáky, a spoza plotu sa ku mne niesli pravidelné rytmické údery. Vyhrnul som si rukávy a išiel sa pozrieť, čo sa deje.

Terén sa za plotom zvažoval do priehlbiny s dvojposchodovou tehlovou budovou, ktorá trónila uprostred záhrady rozdelenej do neusporiadanej mozaiky zeleninových záhonov, miniatúrnych fóliovníkov a čohosi, čo vyzeralo ako kuríny pokryté drôteným pletivom proti dravcom. Hoci dom nebol veľmi starý, v línii strechy a spôsobe usporiadania okien bolo čosi vratké. Bočné dvere boli otvorené a odhaľovali chodbu zahádzanú zablatenými čiernymi gumákmi, kabátmi a ďalšími rôznymi podobnými vecami. Bol tam neporiadok, ale nepôsobilo to zanedbane.

Na priestranstve pred chalupou dvaja chlapi sledovali tretieho, čo štiepal drevo na kúrenie. Všetci traja mali kaki šort-

ky a boli do pol pása nahí. Jeden z nich, najstarší a so zeleným vojenským klobúkom na hlave, ma zbadal a niečo povedal. Tí dvaja sa otočili a zaclonili si oči. Najstarší zamával a vydal sa hore svahom ku mne.

„Dobry deň,“ pozdravil. Mal austrálsky prízvuk a bol oveľa starší, než som si pôvodne myslel, mohol mať šesťdesiat alebo aj viac, a štíhle telo mal akoby potiahnuté vráskavou upravenou kožou. Rozmýšľal som, či je to ten, koho hľadám.

„Hľadám Hughu Oswalda,“ povedal som.

„Toto nie je ten dom,“ odpovedal a kývol k tej čudnej veži. „Ten býva hentam.“

Vykročil k nám aj jeden z tých mladších mužov. Zo šortiek mu trčalo tetovanie, tiahlo sa až po pleciach a po rukách. Nikdy som nevidel taký vzor, prepletené popínavé rastliny a kvety vykreslené s dokonalou presnosťou – pripomínali mi botanické ilustrácie, čo som videl v knižnici Pavilónu. Tetovanie zrejme bolo čerstvé, lebo červené, modré a zelené farby pôsobili jasne a ostro. Keď k nám prišiel, kývol mi hlavou.

„Všetko okej?“ spýtal sa – toto Austráľčan nebol. Mal anglický prízvuk, krajový, ale nespoznal som ho.

Tretí muž dole pri chalupe znovu zdvihol sekeru a začal sa ňou rozháňať.

„Prišiel za Oswaldom,“ vysvetľoval starší muž.

„Aha,“ pohodil plecom mladší. „Jasné.“

Obaja mali rovnaké oči, bledomodré ako vypratá džínsovína, a podobnú líniu brady a lícne kosti. Určite to boli blízki príbuzní – tipoval som otca a syna.

„Vyzeráte dosť rozhorúčene,“ poznamenal starší muž. „Nedáte si pohár vody alebo niečo?“

Zdvorilo som im poďakoval, ale odmietol.

„Neviete, či je doma?“ spýtal som sa.

Muži sa na seba pozreli. Tretí muž dole sa zahnal sekerou a – prásk – rozštíepil ďalšie poleno.

„Predpokladám, že áno,“ odpovedal starší. „V tomto ročnom období.“

„Tak ja radšej pôjdem.“

„Pokojne sa na spiatočnej ceste stavte. Veľa ľudí k nám hore nezablúdi.“

Usmial som sa, prikývol a pobral sa. Navrchu kupoly bola dokonca zábradlím ohradená pozorovateľňa. Bol to dom výstredného profesora z nejakej eduardovskej detskej knižky – C. S. Lewisovi by sa iste páčil.

Medená strieška nad vstupnými dverami vytvárala príjemný tieň a už som sa chystal stlačiť prekvapujúco obyčajný elektrický zvonček s nevyplnenou menovkou, keď som začul roj. Obzrel som sa na cestičku, po ktorej som prišiel, a uvidel ho – mračno žltých včiel pod konármi stromu pri chodníku. Naliehavo bzučali, ale zdržiavali sa na jednom konkrétnom mieste – akoby si ho vytyčovali.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ ozvalo sa za mnou.

Otočil som sa a medzi dverami zbadal asi tridsaťročnú beľušku – musela ma vidieť cez okno. Bola nízka a na sebe mala čierne cyklistické krátke nohavice a žlté-čierne lycrové tielko. Vlasý mala páperovité a peroxidovožlté, oči tmavé, skoro čierne, a mimoriadne malé ústa pripomínajúce puk ruže. Usmiala sa a ukázala drobné biele zuby.

Predstavil som sa a ukázal jej služobný preukaz.

„Hľadám Hugha Oswalda.“

„Vy nie ste miestny policajt,“ skonštatovala. „Ste až z Londýna.“

Urobila na mňa dojem. Väčšina ľudí si ani nevšimne, či sa fotka na preukaze zhoduje s vašou tvárou, a nie ešte aby vnímali rozdiely v policajných znakoch.

„A vy ste kto?“ spýtal som sa.

„Som jeho vnučka.“ Trochu sa vystrela.

„Ako sa voláte?“

Ak ste profesionálny zločinec, v tejto fáze zaklamete, ako by sa nechumelilo, a uvediete vymyslené meno. Ak ste obyčajný amatér, buď pred klamaním zaváhate, alebo mi poviete, že sa na niečo také nemám právo spýtať. Ak ste obyčajný občan, pravdepodobne mi svoje meno poviete, ak vás práve nevalcuje pocit viny, mrzutosť alebo nadutosť. Videl som na nej, ako vážne premýšľa, že ma pošle dočerta, ale nakoniec prevážil zdravý rozum.

„Mellissa. Mellissa Oswaldová.“

„A je pán Oswald doma?“

„Odpočíva,“ odsekla a nijako nenaznačila, že ma pustí dnu.

„Napriek tomu by som ho rád navštívil.“

„Máte povolenie?“

„Žiadne nepotrebujem,“ povedal som. „Váš starý otec zložil prísahu.“

Užasnuto sa na mňa pozrela a ústa sa jej rozťahli do širokého úsmevu.

„Ach, panebože!“ vyhrkla. „Vy ste jeden z nich, však?“

„Môžem ďalej?“

„Áno, jasné,“ rozplývala sa. „Ja sa poondiem – Pavilón.“

Neprestávala krútiť hlavou, ale už ma viedla do vstupnej chodby s kamennými dlaždicami – tienistej a chladnej po po-
byte na letnom slnku – a ďalej do sčasti oválnej obývačky, kde bolo cítiť potpourri a teplý prach, až sme zase cez francúzske dvere vyšli von.

Dvere viedli k niekoľkým architektonicky upraveným terasám klesajúcim k lesu. Neformálny charakter záhrady hračnil s chaosom a neboli v nej žiadne jasne vymedzené záhony. Len tak náhodne sa tam vyskytovali fialové a žlté zhluky kvetov a rozkvitnutých kríkov.

Mellissa ma po schodoch zaviedla na jednu z nižšie položených terás. Rozstrapkaný mätovozelený slnečník, v ktorého tieni stálo niekoľko bielych stoličiek, sa opieral o biely smaltovaný záhradný stolík. Na jednej zo stoličiek sedel chudý sivovlasý muž s rukami v lone a pohľadom upretým do diaľky.

Každý môže čarovať, rovnako ako každý môže hrať na husle. Treba iba tvrdo drieť, byť trpezlivý a mať niekoho, kto vás bude učiť. Dôvodom, prečo formy a vedenie, ako tomu hovorí Nightingale, v dnešnej dobe nepraktizuje veľa ľudí, je to, že v našej krajine zostalo veľmi málo učiteľov. Okrem toho, že učiteľ vám pomáha správne určiť *vestigium* – čo je niečo celkom iné –, potrebujete ho najmä preto, aby ste si náhodou nespôsobili smrťvicu alebo smrteľnú aneurysmu. Doktor Walid, náš kryptopatológ a neoficiálny hlavný lekár, má v pohároch zopár mozgov, ktoré môže vytasiť, ak o tom pochybujete.

Takže, rovnako ako hru na husle, aj mágiu sa môžete naučiť metódou pokus omyl. Len na rozdiel od potenciálnych huslistov, čo riskujú iba nevraživosť susedov, sa čarodejníci adepti ďaleko nedostanú, pretože to pomerne často neprežijú. Poznať svoje hranice nie je v mágii cieľ – je to stratégia prežitia.

Keď Mellissa na starého otca zavolała menom, uvedomil som si, že ak neberiem do úvahy Nightingala, je to prvý úradne uznávaný čarodejník, s ktorým mám tú česť.

„Prišla ťa navštíviť polícia,“ oznámila mu.

„Polícia?“ zopakoval Hugh Oswald, stále hľadiac do záhrady. „A prečo?“

„Prišiel až z Londýna. Špeciálne kvôli tebe.“ Zdôraznila slovo *špeciálne*.

„Z Londýna?“ začudoval sa Hugh a otočil sa na stoličke, aby na nás videl. „Z Pavilónu?“

„Áno, pane,“ prikývol som.

Postavil sa. Myslím, že nikdy nebol mohutný, ale vekom sa scvrkol, takže ani moderná kockovaná košeľa a voľné nohavice nezakryli vyziabnuté ruky a nohy. Mal úzku strhanú tvár a zapadnuté tmavomodré oči.

„Hugh Oswald,“ podával mi ruku.

„Policajný strážmajster Peter Grant.“ Potriasli sme si pravicami. Hoci zovretie mal pevné, ruka sa mu triasla. Keď som sa posadil, znovu sa vďačne zosunul na stoličku a sotva lapal dych. Mellissa zostala stát obďaleč, očividne si oňho robila starosti.

„Nightingalov škorec,“ povedal. „Priletel až z Londýna.“

„Škorec?“ spýtal som sa.

„Ste ten jeho nový učeň? Prvý za...“ rozhlíadol sa po záhrade, akoby hľadal stopy. „Štyridsať, päťdesiat rokov.“

„Viac než sedemdesiat,“ opravil som ho. Som prvý *oficiálny* učeň od druhej svetovej vojny. No vyskytli sa aj iní, neoficiálni učni – jeden z nich sa ma nedávno pokúsil zabiť.

„Tak to vám pánboh pomáhaj,“ prehodil a otočil sa k vnučke. „Dáme si čaj a tie...“ odmlčal sa, zvrátil čelo, „tie pečené veci s tým mäkkým navrchu, vieš, čo myslím.“ Mávol jej, že môže ísť.

Pozoroval som ju, ako sa vracia naspäť k veži – mala znepokojivo útly pás a boky široké takmer ako nejaká erotická karikatúra.

„Pikeletky,“ vyhlásil Hugh zrazu. „Tak sa im hovorí. Alebo lievance? To je jedno. Nepochybujem, že Mellissa nám to potom vyjasní.“ Rozumne som pokýval hlavou a čakal. „Ako sa má Thomas? Počul som, že sa mu zase podarilo schytať nejakú guľku.“

Nebol som si istý, či Nightingale chce, aby Hugh vedel o tom, čomu sa v policajných kruhoch hovorí operačné záležitosti, teda veci, ktoré nechceme zverejňovať, ale bol som zvedavý, ako niečo také zistil. Do médií sa nedostalo nič, čo by sa týkalo toho konkrétneho incidentu – tým som si bol istý.

„Ako ste sa o tom dopyčuli?“ spýtal som sa. Toto je na policajnej práci krásne – nie ste platení za taktnosť. Hugh sa na mňa slabo usmial.

„Viete, zostalo nás dosť na to, aby sme si medzi sebou mohli šepkať. Aj keď začíname vädnúť. A pretože Thomas je z nás jediný, kto robí niečo dôležité, stal sa naším hlavným zdrojom klebiet.“

Zapísal som si za uši, že z Nightingala musím vytiahnuť zoznam starých harcovníkov a ich mená vložiť do databázy. Hughova „šepkanda“ mohla byť užitočným zdrojom informácií. Keby som v policajnej hierarchii stál o nejaké štyri stupienky vyššie, v rámci zvýšeného zapojenia zúčastnených strán by som to považoval za príležitosť realizovať dodatočné spravodajské prostriedky. Ale som iba strážmajster, takže nič som nerealizoval.

Mellissa sa vrátila s čajom a tými vecičkami, ktoré by som rozhodne nazval lievance. Čaj priniesla v nízkej buclatej kanvici navlečenej v červeno-zelenej háčkovanej dečke v tvare kohúta. Nám dvom dala jemné porcelánové šálky s čínskym vzorom, no ona pila z hrnčeka s nápisom „Som hrdá na BBC“.

„Cukor si dajte sám,“ vyzvala ma a sadla si na jednu z voľných stoličiek. Lievance začala potierať medom z tučného džbánika s nápisom Med.

„Daj si,“ povedala a jeden položila pred starého otca. „Je od tvojich vlastných včiel.“

Zaváhal som so šálkou tesne pri ústach, pomaly ju vrátil na tanierik a pozrel na Hughu. Zatváril sa nechápavo, ale napokon sa pousmial.

„No, samozrejme. Zabudol som, čo sa patrí. Jedzte, prosím, a pite, nevzniká vám tým žiadny záväzok a tak ďalej a tak ďalej.“

„Ďakujem vám.“ Znovu som zobral šálku.

„Vy to takto naozaj robíte?“ spýtala sa Mellissa Hughu. „Myslela som, že si si to celé vymyslel.“ Otočila sa ku mne. „Čoho presne sa obávate, že by sa mohlo stať?“

„Neviem. Ale neponáhľam sa to zistiť.“

Napil som sa čaju. Chvalabohu, bol výborný. Nemám nič proti jemnej chuti, ale po jazde na diaľnici príde vhod niečo silnejšie než earl grey.

„Takže, Peter,“ začal Hugh, „povedzte mi, čo zavialo škorca tak ďaleko od smogu.“

Uvažoval som, kedy sa zo mňa stal škorec a prečo všetci, ktorí v nadprirodzenej komunite niečo znamenajú, majú taký problém s vlastnými menami.

„Počúvate správy?“ spýtal som sa.

„Aha,“ prikývol. „Tie stratené dievčatá.“

„Čo to má s nami spoločné?“ zaujímala sa Mellissa.

Vzdychol som si – policajná práca by bola oveľa ľahšia, keby ľudia nemali starostlivých príbuzných. Rozhodne by bol nižší počet vrážd.

„Je to len rutinná kontrola.“

„Ktorá sa týka deda?“ čudovala sa. Videl som, že začína byť našťavaná. „Čo tým myslíte?“

Hugh sa na ňu usmial.

„Vlastne mi to celkom lichotí – zjavne ma považujú za takého mocného, že by som mohol predstavovať verejnú hrozbu.“

„Ale deti?“ Mellissa sa na mňa mračila.

Pokrčil som plecami.

„Naozaj je to len rutina,“ ubezpečil som ju. Tak ako rutinne nevynechávame zo zoznamu podozrivých najbližších a najmilovanejších príbuzných obetí alebo nadobúdame podozrenie voči príbuzným, ktorí sa ohradzujú, keď legitímne vyšetrujeme. Je to fér? Nie je. Máme na to právo? Ktovie. Je to policajná práca? Hlúpa otázka.

Lesley vždy hovorievala, že nie som dosť podozrieavý, aby som túto prácu robil, ako sa patrí, a svoje slová potvrdila tým, že ma spacificovala paralyzérom. Takže áno, v poslednom čase som *podozrieavý*, aj keď popíjam čaj s prívetivými starými ujkami.

Lievanec som si však dal, lebo ani s profesionálnou paranojou to netreba preháňať.

„Nevšimli ste si za posledný týždeň niečo nezvyčajné?“ spýtal som sa.

„Niečo také nemôžem potvrdiť, už nie som taký vnímavý ako kedysi. Alebo by som mal povedať, že už nie som taký spoľahlivý, ako som bol v najlepších rokoch.“ Pozrel na vnučku. „A čo ty, moja drahá?“

„Bolo nezvyčajne horúco,“ odvrkla Mellissa. „Ale možno to je iba globálnym otepľovaním.“

Hugh sa usmial.

„Obávam sa, že s nami je to takto,“ povedal a spýtal sa Mellissy, či si môže dať ďalší lievanec.

„Samozrejme.“ Jeden pred neho položila. Natiahol roztrasenú ruku a po niekoľkých nevydarených pokusoch ho predsa len víťazoslávne chytil. Mellissa ho znepokojene sledovala, keď si ho dvíhal k ústam, odhryzol si a so zjavným uspokojením prežúval.

Uvedomil som si, že naňho vyvaľujem oči, tak som sa napil čaju a sústredil sa na šálku.

„No vidíte!“ zvolal Hugh, keď dožul. „Nebolo to také ťažké.“

A potom zaspal – zatvoril oči a brada mu klesla na hrud'. Stalo sa to tak rýchlo, až som vyskočil zo stoličky, ale Mellissa mi kývla, aby som si zase sadol.

„Už ste ho unavili,“ vysvetlila a napriek horúčave stiahla z operadla stoličky deku a prikryla ho až po bradu. „Myslím, že aj vám musí byť jasné, že s tými zmiznutými deťmi nemá nič spoločné.“

Vstal som.

„A vy s tým máte niečo spoločné?“ spýtal som sa.

Jedovito na mňa pozrela a ja som pocítil ten záblesk, ostrý a nesporný, zacvakanie nôh a hryzadiel, zatrepotanie krídiel a horúci kolektívny dych úľa.

„Načo by mi boli deti?“

„Ako to mám vedieť? Povedzme, že pri najbližšom splne ich mienite obetovať.“

Naklonila hlavu nabok.

„Snažíte sa byť vtipný?“

Každý môže čarovať, pomyslel som si, *ale nie každý je čarovník*. Sú ľudia, ktorých, povedzme, mágia zasiahla do tej

miery, že už nie sú tak celkom ľudia dokonca ani podľa ľudsko-právnej legislatívy. Nightingale ich nazýva fae, ale to je príliš všeobecný pojem, niečo, ako keď Gréci používali slovo barbar alebo novinári z *Daily Mailu* používajú slovo Európa. V knižnici Pavilónu som objavil minimálne tri rôzne klasifikačné systémy, všetky s komplikovanými latinskými názvami, a ako som pochopil, vyznačovali sa vedeckou rigoróznosťou frenológie. Keď na ľudí aplikujete koncepcie, ako je triedenie druhov, musíte si dávať veľký pozor, lebo ani sa nenazdáte a skončíte pri nútených sterilizáciách, v Bergen-Belsene a v obchode s otrokmi.

„Ale nie, vtipkovanie som už dávno vzdal.“

„Nechceli by ste nám prehľadať dom, iba tak pre istotu?“

„Veľmi pekne ďakujem – urobím to.“ Opäť som potvrdil, že aj troška sarkazmu môže byť nebezpečná.

„Čože?“ O krok cúvla a vyvalene na mňa hľadela. „Ja som žartovala.“

Ale ja nie. Prvé pravidlo policajnej práce znie: nikdy nikomu neverte – vždy si jeho slová overte. Nezvestné deti sme už našli skryté pod posteľou alebo v záhradných kôlnach na pozemkoch, hoci rodičia prisahali, že všetko prehľadali, a obviňovali políciu, že márne čas a mali by hľadať vonku. Veď je to škandál, s obyčajnými slušnými ľuďmi zaobchádzať ako s nejakými kriminálnikmi, oni sú predsa obeť a ani tam nič nie je. To je len mraznička, nemá zmysel sa tam pozeráť, čo by robili v mrazničke, nemám právo... och, panebože, pozrite, mne je to strašne ľúto, ona sa len šmykla, nechcela som jej ublížiť, skrátka sa šmykla a ja som spanikárila.

„Treba byť dôkladný,“ vysvetlil som.

„Som si pomerne istá, že porušujete ľudské práva.“

„Nie,“ vyhlásil som s absolútnou istotou človeka, ktorý si pred odchodom z domu našiel chvíľku, aby nazrel do príslušných zákonov. „Váš starý otec zložil prísahu a podpísal zmluvu, ktorá splnomocneným osobám, teda mne, na požiadanie umožňuje prístup.“

„A ja som si myslela, že je na dôchodku.“

„Od tejto zmluvy sa nedá odstúpiť.“ Doslova sa v nej písalo: *dokiaľ vás z tejto prísahy nevyviaže smrť*. Pavilón do starej dobrej policajnej práce vracia starosvetské postupy. „Mohli by ste mi to tu, prosím, poukazovať?“ požiadal som. Iba tak budem mať istotu, že medzitým nenahádže kusy tiel do drvičky.

Rozprávkový dom ako stvorený pre rodinku Muminovcov možno vyzeral ako viktoriánsky letohrádok, ale v skutočnosti to bol jeden zo vzácných architektonických zázrakov – moderná stavba v klasicistickom štýle. Navrhol ju slávny Raymond Erith, ktorý ani tak nevyvolával ducha osvietenstva, ako skôr ukradol pôdorys. Dom podľa všetkého postavil v roku 1968 ako láskavosť rodinnému priateľovi Hughovi Oswaldovi a výsledok bol krásny aj smutný zároveň.

Začali sme dvoma menšími krídlami, v jednom sa nachádzala hostovská spálňa a dosť veľká kuchyňa. Erith ako architekt možno bol progresívny klasicista, ale mal rovnaký nedostatok ako jeho súčasníci – nechápal, že dvierka rúry sa musia dať otvoriť aj tak, aby ste nemuseli vyjsť z kuchyne. V hostovskej spálni bola praktická mosadzná posteľ a hustý mäkký koberec a na všetkých rohoch starožitného dubového bielizníka a skrine boli nasadené oblé plastové chrániče. V miestnosti bolo cítiť čistú posteľnú bielizeň, potpourri a Dettol.

„Starý otec sa sem dolu presťahoval pred pár rokmi,“ vysvetľovala Mellissa a ukazovala mi úplne novú kúpeľňu s vaňou so

sedadlom, s pákovými batériami a držadlami. Odfrkla si, keď som sa ešte vrátil do spálne a nazrel pod posteľ, ale humor ju hneď prešiel, keď si uvedomila, že sa pozriem aj do komory na metly a do drevárne.

Točité schodisko s obyčajnými drevenými schodmi ma doviedlo na prvé poschodie do miestnosti, ktorá kedysi očividne slúžila ako pracovňa. Čakal som dubové knižnice, ale namiesto nich polovicu obvodu zaberali borovicové police na jednoduchých kovových konzolách. Poznal som celý rad kníh z nemagickej knižnice u nás v Pavilóne vrátane neuveriteľne ošúchaného zväzku *Histoire Insolite et Secrète des Ponts de Paris* od Barbeyho d'Aurevillyho. Kníh bolo priveľa, nie všetky sa zmestili na police, takže boli nahromadené na jedálenskom stole so sklápacou doskou, ktorý očividne slúžil ako písací stôl, na odratej koženej sedačke a všade na podlahe. Zdalo sa, že mnohé knihy sú o miestnej histórii, včelárstve a zahliadol som aj modernú beletriu. Nenašiel som žiadne magické knihy. Vlastne tam nebolo nič v latinčine, teda okrem veľmi starých viazaných vydaní Virgília, Tacita a Plínia. Tacita som poznal. Išlo o presne to vydanie, ktoré mi dal Nightingale.

Nebolo tam nič, čo by súviselo s nezvestnými deťmi, takže som Mellissu požiadal, aby ma zaviedla do svojej izby, ktorá zaberala celé horné poschodie. Nachádzal sa tam viktoriánsky toaletný stolík, posteľ, skrine a komody značky Habitat z laminátovej preglejky. Bol tam celkom neporiadok; všetky zásuvky boli otvorené a z každej visela bielizeň. Tie porozhadzované nohavičky by moju mamu vytočili, hoci pre záveje topánok vršiacich sa pri čele postele by mala isté pochopenie.

„Keby som vedela, že sem príde policajt, trochu by som upratala.“

Aj keď boli v izbe otvorené všetky okná, bolo horúco a na chrbte a na čele mi vyskočili kvapky potu. Navyše som cítil akýsi priveľmi sladkastý zápach, nič hrozné, žiadna hnilita, ale bol dosť prenikavý. Zabladel som sa na rebrík pri stene a na padacie dvierka nad ním. Mellissa si to všimla a usmiala sa.

„Chcete sa pozrieť aj do podkrovia?“

Už som chcel odpovedať samozrejme, no vtom som si uvedomil, že to takmer nečujné hučanie, ktoré sa nieslo celým domom, tam bolo hlasnejšie a zrejme prichádzalo práve z podkrovia.

Takže som jej povedal, že áno, rád by som tam rýchlo nazrel, ak jej to neprekáža. Podala mi klobúk so širokým okrajom a so sieťkou – včelársky klobúk.

„Uťahujete si,“ vyhrkol som, ale ona iba pokrútila hlavou, takže som si ho nasadil a nechal ju, nech mi pod bradou zaviazne šnúrkou. Chvíľku sa prehrabávala v zásuvkách toaletného stolíka, až napokon našla ťažkú baterku v gumovom puzdre – vyskúšala ju, hoci na dennom svetle nebolo veľmi dobre vidieť, či sa rozsvietila.

Keď som vyliezol hore, zavalila ma vlna lepkavej horúčavy. Chvíľu som čakal, počúval som oveľa hlasnejšie hučanie, ale nezaznel žiaden hrozivý rev ani zlovestný stúpajúci tón – zvuk zostával stále rovnaký. Spýtal som sa Mellissy, čo ho vydáva.

„Trúdy. V podstate majú dve úlohy – kefovať kráľovnú a udržiavať v úle stálu teplotu. Keď sa budete pohybovať pomaly, nič sa vám nestane.“

Vyliezol som do teplého prítmnia. Vo svetle z baterky sa občas mihla včela, ale neboli to celé roje, ako som sa obával. Zaskvietil som do vzdialenejšieho kúta a po prvý raz uvidel úl. Bol obrovský, masa drážkovaných stĺpikov a rôzne tvarovaných plástov vyplňala polovicu priestoru. Bol to zázrak prírody – ale strašne desivý. Zdržal som sa už iba tak dlho, aby som sa ubezpečil, že v stene nie sú zamurovaní žiadni novousadlíci – ani deti –, a rýchlo som odtiaľ vypadol.

Mellissa za mnou schádzala točitým schodiskom so samolibým úsmevom a von ma vyprevadila ani nie tak zo zdvorilosti, ale skôr aby mala istotu, že naozaj odídem. Keď som sa vrátil k autu, všimol som si, že mračno včiel pod jedným konárom sa zhrčilo do pevnej masy. Na moje prekvapenie tvorilo vajcovité teleso visiace zo stromu na jedinom úzkom vlákne – ako roje v kreslených seriáloch, ktoré postavičkám pravidelne padajú na hlavy.

Spýtal som sa Mellissy, či na tom strome zostane.

„Kráľovná sa predvádza,“ odrkla. „Vráti sa – ak vie, čo je pre ňu dobré.“

„Viete niečo o tých dievčatách?“

Zdalo sa mi, že som z domu za jej chrptom začul čudnú ozvenu – hlboké zahučanie, ktoré sa pomaly vytratilo do úzadia.

„Ak si nekupovali med, tak nie.“

„Vy si med nenechávate pre seba?“

Popoludňajšie slnko jej vykreslilo na rukách a ramenách jemné svetlé chlípky.

„Nebláznite. Čo by som robila s toľkým medom?“

Neodišiel som hneď. Ešte som sa opieral o kufor fordky, kde bol trochu tieň, a písal si poznámky. Vždy je dobré urobiť to

hneď po vypočúvaní, lebo fakty máte ešte čerstvé, no aj preto, že podozriví spanikári a myslia si, že policajt je už preč, povynášajú z vchodových dverí všemožné usvedčujúce veci. V jednom slávnom prípade to boli dokonca aj kusy ľudského tela. Kým som naštartoval, naladil som kanály v oblasti západnej Mercie a zapol si Airwave, aby som mohol počas jazdy počúvať hlásenia z prebiehajúcej operácie.

K Airwave má prístup množstvo novinárov, alebo majú prístup k niekomu, kto ho má, takže v ostro sledovaných prípadoch sú rozhovory a žargón policajtov niekedy dosť náročné. Nikto nechce, aby sa ich nevhodný vtip ocitol na prvej stránke novín v čase, keď sa nedeje nič spravodajsky zaujímavejšie – môže vás to stať aj kariéru. Kým som dopísal poznámky, vypočul som si, že operácia vstupuje do kritickej fázy. Policajní dôstojníci cez Airwave neklábosia, ale bolo jasné, že žiadosti o výpomoc sa už vysielali aj cez Policajnú národnú informačnú a koordinačnú centrálu (čiže PNIK) bežne označovanú ako „panika“ – najmä ak ste dospeli do fázy, keď vám nezostáva nič iné, než sa obrátiť na centrálu.

Nebola to moja operácia, ale keby som musel cestovať ešte niekam ďalej od svojho rajónu, ľudia by tam už hovorili cudzím jazykom, najskôr walesky. Ak by západomercijská polícia stála o moju pomoc, koordinovali by ju cez PNIK, a vôbec som si nebol istý, ako by som im pomohol.

Lenže predsa nemôžem len tak odísť, nie? Najmä ak ide o deti.

Zavolať som Nightingalovi a vysvetliť mu, čo chcem urobiť. Považoval to za skvelý nápad a súhlasil, že urobí potrebné opatrenia.

Nasadol som do rozpáleného auta a do navigácie zadal nový cieľ – policajnú stanicu v Leominsteri.

Chvíľu sa mi zdalo, že spoza kopca počujem zlostný krik, ale asi to bolo niečo typicky vidiecke – možno nejaký vták.